

Cứng Đầu Doãn Mạnh Tiến

Ngày xưa, tôi nổi tiếng về cái tật cứng đầu. Mẹ tôi bảo tôi cứng đầu vì cái trán dô. Điều đó thì tôi không biết, nhưng tôi biết chắc là tôi cứng đầu vì tôi giống bố tôi, nên tôi chẳng lấy làm phiền khi bị kêu như vậy. Mà các cụ mình vẫn nói "con giống cha, nhà có phước" phải không em ? Vả lại, tôi cứng đầu một cách ... thông minh, chứ tôi đâu có ngoan cố. Em không hiểu sự khác biệt giữa ngoan cố và cứng đầu à ? Đây nhé, một người ngoan cố là một người cứ khăng khăng cho là mình phải. Còn một người "cứng đầu một cách thông minh" là một người, khi gặp phải một vấn đề, ráng tìm hiểu và quyết định kỹ càng, để rồi luôn giữ vững lập trường của mình, mặc lời thiên hạ dị nghị, bàn cãi. Ô hay, em vẫn không hiểu à ? Thế này thì kỳ thiệt. Nhưng thôi, để khi khác mình hãy bàn tiếp. Bây giờ tôi kể em nghe một chuyện về cái tai hại của sự cứng đầu nhé ?

o o o

Tôi lớn lên trong một gia-đình nhiều con gái. Các chị tôi xưa như ... khùng long vậy đó. "Nam nữ thọ thọ bất thân" là chuyện đương nhiên đối với các người chị dễ thương nhưng rất ư bảo thủ này. Lớn lên trong hoàn-cảnh đó, tất nhiên ngày đó tôi có những ý tưởng "khác thường" về quan hệ gái trai. Ô, tôi có bạn gái chứ, nhưng không bao giờ tôi để cho tôi hoặc cho các nàng vượt qua lễ giáo. Dám hôn nhau là đã quá trời rồi. Ngày đó, em có biết là tôi sợ nhất cái gì không ? Tôi sợ nhất là phải nghe những lời yêu đương thắm thiết từ những cái miệng xinh xắn, đáng yêu của các nàng. Ôi chao ôi, tôi không hiểu làm sao mà các nàng có thể dễ dàng thốt ra những lời như vậy. Những lời ấy, lẽ ra phải như tạc vào đá, bị các nàng lạm dụng nên lại hoá ra nhẹ như tơ trời. Với tôi, những lời ấy chỉ để cho người bạn đời trăm năm, thành thử tôi luôn bị các nàng giận dữ.

Và vì tôi không muốn bị các chị cạo đầu bôi vôi, tôi đem chuyện này ra vãn-kể gã bạn thân nhất của tôi. Gã bảo:

- Mày khờ quá. Con gái nó nói yêu mày thì mày phải nói lại là mày yêu nó chứ. Có khi nó không nói mà mày cũng phải nói nữa là. Nói có chết ai đâu. Mày nói thì nó sẽ vui và tao bảo đảm mày cũng sẽ được vui ...

Nói tới đây thì hần nháy mắt nhìn tôi một cách rất gian-ác.

Tôi chịu, chẳng thể nào muối mặt làm chuyện đó, nên tôi mãi cứng đầu, mãi bị người ta "hổng thèm". Và mãi như vậy cho đến khi tôi gặp và yêu nàng. Lúc đó thì tôi lại càng khổ hơn vì tim tôi thật sự yêu nàng, muốn nói với nàng những lời ấy, nhưng cái đầu của tôi lại cấm cản chẳng cho, vì tôi và nàng vẫn chưa là gì với nhau cả. Tôi đành yêu nàng rất ư tiện tặn, nghĩa là lâu lâu cái đầu ngủ gật, trái tim bảo cái miệng thì thắm vội vã những câu "Yêu em". Cũng may, nàng cũng không phải thuộc loại người ướm át, hay nói những lời mùi mẫn, nên tôi chưa bị phát giác. Cho đến hôm đó.

Hôm đó, chẳng là ngày gì hết, chỉ là một ngày chủ-nhật đẹp trời. Tiền để lâu ngày sợ mối ăn, tôi mua tặng nàng một bó hoa. Nàng vòng tay ra sau cổ tôi, vít đầu tôi xuống, thưởng cho tôi một cái hôn thật nóng bỏng, thật tuyệt vời. Rồi nàng thỏ-thẻ rất cái lương:

- Em yêu anh !

Tôi gật-gù, mắt lim-dim, thưởng-thức hương-vị màu nhiệm của nụ hôn. Ý chừng như nàng không rõ cái gật đầu của tôi có nghĩa là "anh đồng ý cho em yêu anh", hay là "anh cũng yêu em", nàng nũng nịu bảo:

- Anh ! Sao anh không nói anh yêu em ?

Lẽ ra, nếu nàng không nói thì chắc-chắn (?) tôi cũng sẽ nói tôi yêu nàng, chẳng chóng thì chày, chẳng ngày mai thì cũng ngày kia. Nhưng bị "sai khiến" như vậy, tôi trở nên ... cứng đầu. Con trai họ Doãn vốn không thích bị sai bảo, cho dù việc ấy có dễ dàng, có tự nhiên như nói yêu em. Và tôi tiếp tục lặng im.

Nàng buông tôi ra, giọng đầy trách móc.

- Chẳng bao giờ anh nói anh yêu em cả !

Đến đây thì toàn thân tôi được đặt vào tình trạng báo động đỏ. Ngọn gió chiến tranh nhanh chóng thổi đi những cảm giác lâng lâng. Phe ta phản pháo yếu ớt.

- Trời ơi, chắc em lẫn rồi ! Anh nhớ rõ ràng, mới hôm trước, khi đi bộ từ phố Tàu về đây, anh đã nói với em câu đó.

Tôi vẫn tránh thốt ra câu ấy, dùng chữ "đó " thế vào.

- Hôm trước cách đây hơn ba tuần rồi.

Nàng phụng-phịu nói.

Chắc nàng tưởng tôi sắp ... lẫn như nàng chẳng ? Khỏi cần nàng nhắc tuồng tôi cũng dư biết "hôm trước" là hôm nào mà. Giá như lúc ấy tôi biết im, biết chịu thua thì chắc tôi cũng sẽ được tha thứ. Tiếc rằng ngày ấy, tôi còn ngu lắm, vẫn còn tính chấp nê. Tôi ráng cãi đến kỳ cùng.

- Thế sao em lại bảo chẳng bao giờ ?

- Ý em muốn nói là khi em nói em yêu anh, chẳng bao giờ nói anh yêu em hết. Nhiều lúc em cảm thấy ...

- Em thật là vô lý. Tình yêu có thể biểu hiện qua ánh mắt, bằng hành động, cứ gì phải nói ra. Em bắt anh nói ra như vậy, anh thấy làm sao ấy.

- Nhưng nếu anh ngại ngùng khi nói yêu em thì anh không có thực sự yêu ẹm Và như thế thì em cũng chẳng muốn anh nói nữa. Em không muốn anh phải dối lòng.

Ồi, cách cãi nhau thật đàn bà ! Lý luận vững chắc, pha thêm chút hờn dỗi đáng yêu. Cãi nhau kiểu đó, đàn ông chúng tôi chẳng thể nào thắng được.

Thấy mặt này quân ta thua xiềng-niềng, khó có mồi vớt-vát được, tôi bèn thay đổi chiến-thuật, dùng kế "đánh Tề để cứu Triệu", chơi trò luận công hân mã.

- Thế tuần rồi, ai bỏ mứt mặn, bỏ ô mai vào hộp thơ của em ?

- Anh.

Nàng nhìn tôi với đôi mắt biết ơn. Cú đòn tâm-lý này, nhắc đến những món nàng ưa thích nhất, thật hiệu-quả. Quân ta thừa thắng xông lên.

- Em đi làm khuya ai đưa đón ?

- Anh.

- Khi anh đi xin việc trên Boston, vắng em một ngày, anh viết cho em mấy lá thư ?

- Hai lá nhưng ...

Tôi cướp lời, không muốn cho nàng nói nốt "... nhưng trong thư, anh không có nói yêu em".

- Nhưng với nhị gì nữa ? Như vậy không là ... ấy thì còn là gì ?

Tôi "lý sự" đến đây thì mắt nàng đỏ lên. Nàng chớp mắt thật nhanh rồi hàng lệ, như cơn mưa rào ngày hạ, thành linh đổ xuống.

Thượng-Đế hồi, không biết người đã dùng cái xương sườn nào để tạo ra cô bé khả-ái nhưng ướn nhẹp này. Và vì tôi biết nước mắt đàn-bà là chất cường-toan cực mạnh, có thể làm chảy những trái tim chai đá nhất, tôi phú linh. Phú linh để chờ cơ-hội "phục thù". Cũng không lâu đâu, đến ngày lãnh lương, tôi sẽ cho nàng biết tay.

Nhớ lại mà thương cho cái kiếp học trò nghèo mạt rệp, đồng tiền sáng lãnh chiều tiêu. Có muốn làm cái chi cũng phải đợi ngày phát lương. Thứ năm hôm đó, vừa có tiền là tôi bận rộn đi mua bong bóng. Bong bóng thường rẻ hơn nên tôi mua chẵn chục. Còn bong bóng loại mylar, tôi mua dăm ba cái. Tôi đem về phòng, dùng bút lông vẽ. Cái thì tôi vẽ tên tôi và nàng lồng lên nhau, cái thì tôi viết "Anh yêu em", cái thì tôi vẽ một cặp trai gái hôn nhau với tên tắt của nàng và tôi ở dưới. Ôi thôi đủ kiểu. Năm giờ tôi hẹn nàng gặp tôi ở trước thư-viện trường nàng. Một giờ tôi đã lui cui treo bong bóng, dán bích chương đầy trước cửa thư-viện. Những cái bích chương ấy, tôi đã sửa soạn từ mấy ngày trước, do chính tay tôi vẽ cũng có mà in ra từ máy điện toán cũng có nữa.

Đáng tiếc là lúc bốn giờ tôi có tiết học, nên mặc dù tôi đã trở lại chỗ hẹn sớm cả mười phút, tôi cũng không được thấy phản ứng của nàng khi nàng mới nhìn thấy cái "phòng" triển-lãm tình yêu của tôi. Tôi đến chỉ kịp xem nàng đang thu dọn chiến trường. Thấy tôi, nàng cuống quýt bảo:

- Anh làm ơn giúp em một tay, gỡ mấy cái trên kia. Em với không tới.

Dĩ nhiên là nàng với không tới vì mấy cái bảng đó, tôi đã cố tình treo lên cây để treo.

Tôi giễu nàng:

- Ôi chà, em làm gì thế ? Anh loay hoay mãi mới treo xong. Được có mấy tiếng thì em lại đòi gỡ xuống rồi. Để thêm mấy tiếng nữa nhé ?

- Trời ơi, vậy anh treo từ bao giờ ?

- Hihhi, từ lúc một giờ. Đến bây giờ thì chắc cả trường em đều thấy rồi. Em có gỡ xuống cũng vậy thôi.

Khuôn mặt nàng đang hồng lại càng hồng thêm Nàng cắn nhằn tôi một cách rất ư là ... không cắn nhằn, rất ư là đáng yêu.

- Anh kỳ quá hà !

Đưa nàng về nhà, tôi nhắn nhờ hỏi:

- Bây giờ thì em còn bắt anh nói yêu em nữa không ?

Nàng không nói gì, nhưng tôi thấy mặt nàng chợt thoáng giận khi nàng kịp nhớ ra câu chuyện hôm trước. Chao ôi ! Lời đã nói ra thì ngựa "tứ bách" Corvette (400 horsepower) cũng không làm sao theo kịp. Thằng tôi ngu ơi là ngu. Tranh thắng với người yêu thì có thắng cũng thành thua, vì từ đó, quả nhiên tôi ít được nghe nàng nói "Em yêu anh".

Đó, em coi cái tật cứng đầu có ngu xuẩn, có tai hại chưa ?

Bây giờ, lẫn lộn lâu năm với đời, cái trán tôi đã xẹp xuống nhiều lắm. Em thấy không ? Tôi đã biết nhường em khi mình cãi nhau. Khi em khóc, tôi biết dùng áo tôi làm khăn mù-soa cho em lau nước mắt, biết vỗ-về em bằng lời thơ vụng dại của lòng mình

Bé ơi úp mặt ngực anh đây
 Để muợn phiến vôi đầm áo này
 Hơi ấm lòng anh dâng sưởi bé
 Vòng tay che chở bé đêm nay

Tôi biết ru em bằng những bài ca tụng tình yêu quê hương của Duy Khánh, những bản tình ca đôi lứa của Phạm Duy. Và khi em nói yêu tôi, tôi biết cầm lấy tay em, âu-yếm nhìn em mà nói với tất cả chân-thành:

- Cám ơn ẹm

Vâng, tôi cám ơn em đã cho tôi một món quà vô-giá, một thứ ngọc bích Biện Hoà¹. Tình yêu của em, tôi sẽ nâng-niêu, cho dù ai muốn đổi cả một trường phú-quý, tôi cũng chẳng màng. Nếu em có ngờ tôi, hãy lấy lòng em để nhìn vào mắt tôi. Khi em thấy được trong ánh mắt rực-rỡ niềm vui của tôi có ánh hồng ấm-áp triu mến của buổi bình-minh, có bóng cây tươi mát ngọt ngào giữa lúc trưa hè, có muôn màu êm-dịu nhẹ nhàng của lúc hoàng-hôn, có thanh-bình tinh-khiết của đêm trăng rằm, thì tự khắc em sẽ hiểu.

Nên đừng bắt tôi nói câu ấy em nhé, vì cho đến bây giờ, tôi vẫn thích "để dành" những lời nặng trĩu yêu thương. Trán tôi vẫn còn hơi dô tí ti đó mà.

25Apr96

1 Biện Hoà, người nước Sở, một hôm lên núi Kinh-son, nhặt được viên đá ngọc, mang về dâng cho Sở Lệ Vương. Sở Lệ Vương đưa cho thợ xem, thợ bảo chỉ là viên đá. Sở Lệ Vương tức giận, sai chặt một chân của Biện Hoà. Sở Lệ Vương chết đi, Sở Võ Vương lên nối ngôi, Biện Hoà lại vào tiến dâng viên ngọc. Và cũng như lần trước, Biện Hoà phải tội chặt chân. Võ Vương mất, Sở Văn Vương lên ngôi, Biện Hoà ôm viên đá ngọc nằm dưới chân núi Kinh khóc ba ngày ba đêm, chảy cả máu mắt. Vua nghe chuyện thương tình, thu tiếp đá ngọc, bảo thợ bỏ hòn đá ra xem thử. Quả nhiên, giữa hòn đá là một viên bạch ngọc rất lớn, không một chút tí vết. Viên ngọc này để chỗ tối thì tự phát ra ánh sáng, mùa hè thì phát ra hơi mát lạnh, trong trăm bước không ruồi nhặng, mùa đông thì phát ra hơi ấm có thể thay được lò sưởi. Sau viên ngọc này về tay vua Triệu. Vua Tần đem 15 thành xin đổi mà không được (từ ngữ "ngọc liên thành" cũng ở tích này mà ra). Khi Tần chiếm được nước Triệu, viên ngọc ấy mới về nước Tần. Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung-hoa, lên ngôi Hoàng-Đế. Thủy Hoàng sai thợ đeo viên ngọc Biện Hoà thành ngọc tỷ, khắc 8 chữ "Thu mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương".